

ดร.รัชณีพร พุคยาภรณ์ พุกกะมาน

Learning by Doing

● ● หากจะบอกว่า ชีวิตของ **ดร.รัชณีพร พุคยาภรณ์ พุกกะมาน** คือ มหาวิทยาลัยศรีปทุม คงไม่ผิดนัก เพราะเธอใช้ชีวิตการทำงานอยู่ที่นั่นตั้งแต่แรกเริ่มทีเดียว โดยเธอถูกวางตัวไว้ตั้งแต่เรียนด้วยซ้ำไปว่า อยากรับงานจะต้องกลับมาทำงานที่มหาวิทยาลัยศรีปทุมที่ผู้เป็นบิดา **ดร.สุข พุคยาภรณ์** ก่อตั้งไว้ กระนั้นแม้จะขึ้นชื่อว่าเป็นทายาทแต่ใช้ว่าหนทางก้าวเดินในสถาบันการศึกษาแห่งนี้จะโรยด้วยกลีบกุหลาบ เพราะเธอต้องเผชิญกับภาวะความกดดันทั้งปวงด้วยถูกปรามาสในฝีมือ อีกทั้งด้วยวิธีการสอนของพ่อในแบบที่ว่า “ผลัดคนน้ำแล้วให้ว่ายน้ำเอง เขารู้ว่าเดี๋ยวมันจะต้องว่ายน้ำได้ แต่ถ้าว่ายน้ำไม่ได้ค่อยส่งห่วงยางไปให้” จึงทำให้เธอต้องมุ่งมั่นทำงานเป็นเท่าทวีคูณ

“ตอนเข้ามาทำงานแรกๆ ร้องไห้อยู่หลายครั้ง ด้วยความที่เด็ก อายุ 23 เอง คนไม่ยอมรับ ก็กดดัน แต่ตั้งสติว่ามันมีเป้าหมาย สิ่งแรกคือต้องพิสูจน์ตัวเองกับองค์กร เพราะเราเป็นคนก้าวเข้ามาใหม่ แล้วเขาอยู่กับเก่า เจตนาธรรมของเราคือต้องการพัฒนาให้เติบโต แข็งแรงก้าวหน้า แต่การพัฒนาคือการเปลี่ยนแปลง มันกระทบทุกคน เพราะเขาเคยชินกับสิ่งเป็นอยู่ ก็มีแรงต้าน”

ด้วยความเป็นคนไม่ยอมแพ้ และด้วยวิธีการสอนในแบบของพ่อที่เลือกจะโยนงานใหญ่ๆ ขึ้นสำคัญๆ หรือที่เป็นปัญหาเก่ามา

ให้สะสาง อย่างเช่น การก่อสร้างสร้างวิทยาเขตชลบุรี เพื่อเป็นผลงานพิสูจน์ความสามารถให้เกิดการยอมรับ การทำงานของเธอจึงเป็นไปในลักษณะ Learning by Doing และสิ่งนี้ได้หล่อหลอมทำให้ ดร.รัชณีพร มีความแข็งแกร่งยิ่งขึ้น

อันที่จริงคุณพ่อของ ดร.รัชณีพร จะมีวิธีการสอนในแบบเฉพาะ และจะเลือกสอนในทุกจังหวะของการเติบโตทางการงาน แต่ดูเหมือนว่าที่เน้นมากเป็นพิเศษคือเรื่องเงินๆ ทองๆ “ไม่ให้เอาเงินอนาคตมาใช้โดยที่ไม่รู้ว่าหาเงินได้หรือเปล่า ไม่จำเป็นต้องพยายามเป็นหนี้” เพราะเรื่องการเงินเป็นเรื่องความน่าเชื่อถือ และชื่อเสียง จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องรักษาไว้

“ดอกเบี๋ยมันเดินไม่รู้จัก แล้วจะเป็นทุกข์ ถ้าเราจัดการความทุกข์ไม่ได้ ก็จะไม่มีความคิดจะทำให้องค์กรแข็งแรง”

ในสังคมมหาวิทยาลัยถือเป็นสังคมนักวิชาการ ในเชิงการบริหารจึงแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนการบริหารวิชาการ ที่เป็นเรื่องคุณภาพ การพัฒนางานวิชาการ และงานวิจัย ในส่วนนี้ต้องสนับสนุนให้คณาจารย์ทำงานวิชาการให้มาก เพื่อที่องค์ความรู้จะได้ขยายสะสมมากขึ้น และอีกส่วน คือ ทางด้านการบริหารงานบริการทั้งนักศึกษาและประชากรในองค์กร ซึ่งทั้งหมดนี้ เธอต้องเป็นผู้ให้นโยบาย วิสัยทัศน์ สิ่งที่ต้องการเป็นในอนาคต

ดังนั้น หลักการบริหารสถาบันการศึกษา จึงไม่เหมือนกับการทำธุรกิจอื่นๆ เพราะต้องประสานงานกับนักวิชาการ คิดไปข้างหน้าว่าจะทำอย่างไร และในทุกจังหวะของเรื่องเหล่านี้ ต้องมีทั้งการรุกและการถอย ซึ่ง ดร.รัชณีพร เองก็เลือกที่จะแข็งกร้าวในบางเรื่อง และยอมถอยในบางครั้ง โดยเธอยึดหลักว่าเมื่อเป็นผู้นำที่มีคนตามเป็นจำนวนมาก ก็จำเป็นต้องคอยเหลียวดูผู้ตามด้วยว่า พวกเขาตามมากันทันหรือไม่ หากยังตามไม่ทันก็ต้องมีการชะลอเพื่อรอทันบ้าง

“เราจะเห็นผู้นำหลายคน บางทีคิดไปข้างหน้าไกลแล้ว คิดไปก่อนยุคแล้วไปไม่ได้ เพราะคนตามไม่ทัน ไม่ได้หมายความว่าล้มเหลว หรือความคิดไม่ดี แต่มันยังไม่ใช่จังหวะ โดยเฉพาะการนำองค์กรใหญ่ๆ ที่มีคนจำนวนมาก”

มาถึงวันนี้ด้วยผลงานชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยศรีปทุม จึงคงไม่ต้องพิสูจน์ฝีมือของเธออีกแล้ว เพราะมันเติบโตจนเกินกว่าจะเป็นของคนใดคนหนึ่งแล้วละ